

ПОПГЛЯДА

Єдина Країна
Единая Страна

27 листопада 2014 року 11 (168)

газета Ужгородського національного університету

ВІТАЄМО!

Із Днем гідності та свободи!

Шановні викладачі, студенти, співробітники Ужгородського національного університету! Шановні країяни!

Щиро вітаю Вас із Днем гідності та свободи! 21 листопада ми вперше відзначали таке свято. Під час революційних подій 2004-го й 2013-го років громадяни України активно виявили свою громадянську по-

зицію, продемонструвавши всьому світові зразки патріотизму, мужності, єдності. Це був справжній вияв Свободи та Гідності, які ми повинні нести в майбутнє як головні цінності демократії. Закликаю Вас зберігати їх у серці й свято шанувати!

Українці пройшли тривалий шлях до незалежності, склали чимало іспитів, аби гідно називатися народом. Бажаю

закріпити ці завоювання наполегливою працею й упевнено йти своїм шляхом у подальше європейське майбутнє, яке в нашій державі, переконаний, уже є й обов'язково стане ще кращим. І хай Гідність і Свобода будуть постійними супутниками в житті!

Володимир СМОЛАНКА,
ректор УжНУ, професор.

НЕЗАБУТНІ СТОРІНКИ ІСТОРІЇ

Післяслово до Євромайдану, або День, що вивів Україну за рубікон

Останні 365 днів не змінили рівень життя українців, проте внесли певні модифікації у свідомість нації. Усі небайдужі до майбутнього держави пам'ятають 30 листопада минулого року. Силевий розгін Майдану, який здійснювали підрозділи «Беркуту», закарбувався в пам'яті багатостраждального народу, сконцентрував важелі впливу різних суспільних класів на процес державотворення та вкотре довів незламність духу.

Мирні мітинги за проєвропейський шлях розвитку України переросли в масштабніші демонстрації за люстрацію влади. Листопадова субота стала переломною. Багато громадян, побачивши у випусках новин, як дисонують сили патріотично

налаштованих з органами МВС, не довго сиділи перед блакитними екранами, а зібралися до столиці, щоб скористатися правом на свободу висловлення власної позиції... Такі акції на підтримку киян проводилися майже в усіх містах. За

результатами опитування, яке провела Асоціація політичних психологів України разом з Інститутом соціальної та політичної психології, більшість населення засудила силові дії правоохоронних органів (у західних регіонах — 96% респондентів, у

східних — 60%, у центральних — 84%, у південних — 73%).

Яблуком розбрату в останню ніч передостаннього місяця року стала новорічна ялинка. Страйкарів били кийками за «перешкоджання» роботі комунальників, котрі готували головну площу до «веселих» свят (за місяць наперед!). Свята, побудованих на запаленні душевних ран та штучно створеному геноцидові нації. Звичайно, активісти не дозволили розвиватися цьому парадоксу, тому головний атрибут Нового року залишився без ілюмінаційного оформлення і вражаючих світлових ефектів, як, наприклад, було на початку 2013-го.

Ті, хто прийняв на себе перший удар, ще довго оговтувалися від інциденту. Хоч оговтуватися не було часу, бо кожна подальша ніч насторожувала, попереджала про можливі атаки. Але українці витримали кількомісячну облогу, результатом якої, на жаль, стала Небесна сотня. Відтак зник президент і розпочалася боротьба за територію, чого ніхто не чекав, не враховуючи зацікавлених. Відтоді війна стала небезпечним комп'ютерним вірусом, який щодня, мов хробак, точить операційну систему держави, унеможливаючи вільне функціонування всіх файлів, тобто сфер життя. Звідси беруть початок і економічна нестабільність, і неспроможність забезпечити воїнів зброєю, теплим одягом, їжею тощо. Так живемо вже 365 днів. Без визначеності на майбутнє, без щирої експресивності та вдалої феєричності, як у період застою. Стабільною поки є тільки війна. Існує навіть твердження, що АТО триває, бо вигідна всім учасникам конфлікту (думку висловив і обґрунтував Б.Буткевич у публікації «Невідворотна війна» в журналі «Український тиждень» №43 (363)).

Узагалі 30 листопада відзначають Міжнародний день захисту інформації, починаючи з 1988 р. Тим паче, дата 30.11.2013 — символічна. Із погляду нумерології, число три — нейтральне поряд із одиницею (трактується як «ян») і двійкою (як «їнь»), так звана «золота середина». Якщо рухатися за цією схемою, то виходить, що кінець 2013-го — початок 2014-го були темними, не надто вдалими. Тож для 2015 р. залишаються 2 варіанти: або цілковитий мир, або частковий. «Нуль» означає відсутність чого-небудь. У нашому випадку — нестачу спокою та свободи. А число один символізує єдність. Згуртованість народу, який обов'язково дійде до перемоги. Тепер ще 2014-й. Четвірка ж указує на впевненість і рішучість дій. Усе це замкне коло залежностей. Але, можливо, їхній симбіоз і справді намалює іншу картину.

В очікуванні нового мистецького шедевра згадаймо Небесну сотню. Тих, хто першими підставляли плечі снайперу, щоб захистити побратима, хто стояв на морозі з ідеєю в серці й гарячим чаєм у холодній руці, хто рятував поранених, хто висвітлював події й надто ризикнув життям. Рідні збираються на роковини й знову в подробицях згадують Майдан... Будьмо солідарними з ними! Герої мали різні професії і єдину найсильнішу любов до України. Вони розпочали зміни. Наше завдання — не втратити здобуте, а примножити...

Мирослава ГАРАЗДІЙ,
студентка відділення журналістики.

Фото Юрія ДРОФ'ЯКА

ЦИТАТА МІСЯЦЯ

Людина виховується для свободи.

ГЕГЕЛЬ

ЛІТЕРАТУРНІ ВЕЧОРИ

Лине слава про Зореслава...

12 листопада завдяки організаційним зусиллям кафедри словацької філології відбувся літературний вечір, присвячений 105-літньому ювілею поета Зореслава.

Завідувач кафедри словацької філології, професор Світлана Пахомова привітала гостей і розпочала захід віршем «Ні не Москва, ні Ленінград...» Відтак присутніх знайомили з життям і творчістю Степана Сабола

(саме так звали Зореслава в миру). Крім того, лунали вірші із серії «Між Карпатами і Татрами» (поезія була презентована в словацькому перекладі Валерії Юричкової). На завершення всі

заспівали духовний гімн України, а кожен міг отримати в подарунок збірку поезій Зореслава. Загалом під час вечора наче душею вдалося доторкнутися до творчості славного поета. Невипадково студентка першого курсу чеської групи відділення Юлія Парашчак зауважила, що їй було надзвичайно цікаво познайомитися з творчістю Степана Сабола.

Ірина ГЛАДУН,
студентка відділення журналістики.

НАШ БІЛЬ...

Схилимо голови в пам'ять про заморених голодом...

Шановні друзі!
У ці трагічні дні нашої історії варто схилити голови й віддати шану всім співвітчизникам, що загинули від штучного Голодомору, створеного радянською владою на найбільш родючій землі у світі, якою є Україна.

Протягом минулого століття тричі наші батьки, діди зіткнулися з безжальною ходою голоду. Прощаймо... Але ніколи не забуваймо про це!

Світла пам'ять усім загиблим!
Володимир СМОЛАНКА,
ректор УжНУ, професор.

• ЗВІТИ • 20-го листопада у малій залі вченої ради працівники Центру інновацій та розвитку УжНУ прозвітували щодо поїздки до Університету імені Миколая Ромєруса у Вільнюсі. На зустрічі, зокрема, йшлося про те, що наша альма-матер стала членом європейсько-азійського консорціуму соціальних технологій для інтелектуального суспільства. Наразі виш повинен визначитися з напрямками роботи, у яких співпрацюватиме з іноземними партнерами.

СЕМІНАРИ

Розглянули ситуацію в Україні

14 листопада в читальній залі Наукової бібліотеки УжНУ відбувся семінар-дискусія на тему «Потреба зміни концепції безпеки України і 20 років співпраці з НАТО».

Організатором заходу став факультет міжнародних відносин. На обговорення запросили українського культуролога, політолога, головного редактора й засновника незалежного культурологічного журналу «І» Тараса Возняка. Усім присутнім вручили два випуски названого видання. Один із них присвячено Першій світовій війні, інший — 20-й річниці партнерства України з НАТО. Участь часопису у вирішенні глобальних питань, зокрема щодо України, можна було побачити вже на перших його сторінках.

У ході розмови гість намагався показати студентам причини війни у своєму ракурсі. До пана Тараса приєднався політолог Павло Білак, який висловив думку стосовно мирного життя людей в Україні. Не менш активною була й позиція за-

ступника декана ФМВ з наукової роботи Антоніни Стряпко. Студентки факультету міжнародних відносин Богдана Катриниць та Мар'яна Поп продемонстрували презентацію «Створення позитивного іміджу НАТО через соціальні медіа». Дівчата запропонували зробити мультфільм під назвою «Супер НАТОша», який би зоохотив українців вступити до Північноатлантичного альянсу.

Доповідачем став також доктор історичних наук, професор Ігор Тодоров. Він зазначив: «Такий семінар є вдалим, адже тема війни сьогодні — надзвичайно актуальна. Мені довелося спостерігати за ситуацією в Донецьку ізсередини. Коли все починалося, більша частина мешканців міста ставилися до подій відсторонено, що, можливо, і призвело до теперішньої ситуації. Я був здивований, коли ми із жінкою гуляли бульваром Пушкіна: з одного боку, було мирне життя, а з іншого, — люди з автоматами».

На семінарі фахівці також аргументували свої погляди щодо потреби змін концепції безпеки

України й співпраці з НАТО, що викликало чимало запитань у слухачів. Вони жваво брали участь у дискусії й навіть уносили свої пропозиції щодо вирішення проблем.

Про те, як виникла ідея створити часопис «І», про враження від семінару розповів Т.Возняк: «Ми періодично робимо видання, присвячені інтеграції з НАТО та Європейським Союзом. Коли з'являється свіжа інформація, пишемо нові тексти, по-новому осмислюємо ті чи інші питання. Журнал виник ще за Радянського Союзу, мав іншу назву, яка була досить складною. Тому український перекладач, шістдесятник Григорій Кочур разом з українсько-американським науковцем Юрієм Шевельовим вирішили змінити назву на «І». А щодо дискусії, то мої враження відмінні від тих, які були, скажімо, 15 років тому. Студентство різко змінилось, стало незалежним, почало більше дискутувати. Це вже, можна сказати, зовсім інша генерація».

Вікторія РУСНАК,
Данієлла ШЕРЕГІ,
студентки відділення журналістики.

У ПІДРОЗДІЛАХ

Маленький ювілей великої кафедри

Коллектив кафедри в повному складі

Яскравою, багатогранною, перспективною й продуктивною є частинка фізичного факультету — кафедра прикладної фізики, яка на свій, здавалося б, молодий вік стрімко розвивається та з великим ентузіазмом виховує нових фахівців.

Підрозділ засновано в листопаді 1999 року. Виконувачем обов'язків завідувача кафедри став професор Д.Семак. У квітні 2000 р. новим керівником обрали професора І.Неболу, який до того часу працював професором кафедри фізики напівпровідників. Із червня 2005 р. підрозділ очолює професор І.Студеняк.

Сьогодні на кафедрі працюють три доктори фізико-математичних наук (завідувач, професор І.Студеняк, професори І.Небола та Л.Сусліков), п'ять кандидатів фізико-математичних наук (до-

центи В.Біланіч, Б.Коперльос, В.Феделеш, І.Головач, Р.Бучук), старший викладач В.Біланчук, шість співробітників навчально-додаткового персоналу (завідувач лабораторіями І.Семак, інженер І категорії І.Пригара, провідний інженер М.Козак, інженер В.Химич, старший лаборант О.Іваняк, лаборант А.Гудра).

Хоч кафедра прикладної фізики є наймолодшою на фізичному факультеті, про успіхи в науковій роботі та у вихованні справжніх фахівців не пасе задніх. Швидше навпаки. За роки існування тут видано понад 55 навчально-методичних посібників (зокрема «Патентознавство» з грифом МОНУ), у наукових журналах опубліковано 235 статей. Викладачі, аспіранти та співробітники кафедри взяли участь у 407 міжнародних, всеукраїнських та інших наукових конференцій, представили 185 доповідей на щорічних науково-практичних форумах професорсько-викладацького складу УжНУ. Тут отримано 82 патенти на винаходи

та деклараційні патенти. Спільно з іншими кафедрами фізфаку організовано й проведено вісім міжнародних семінарів та конференцій.

Кафедра прикладної фізики підтримує зв'язки з провідними вишами України (Київським, Львівським та Чернівецьким національними університетами), а також із Вільнюським (Литва), Братиславським, Кошицьким технічним університетами та Інститутом експериментальної фізики АН Словаччини, Дебреценським університетом і Будапештським політехнічним інститутом (Угорщина), Загребським (Хорватія), Мерсінським (Туреччина) вишами. Наукове співробітництво із зарубіжними, українськими ВНЗ, а також організаційно сприяє підвищенню науково-методичного рівня та кадрового й науково-технічного забезпечення навчального процесу.

Рясними цього року дипломні та магістерські роботи виконували студенти Іветта Токач, Юрій Неймет, Йосип Раті (Дебреценський уні-

*На основі спостережень,
Дослідів, законів,
Ця наука пополнила
І серця мільйонів...
Хоч тернистий, неосяжний
Фізику-науку світ.
Інтерес до знань зростає
З кожним днем і з року в рік...*

верситет, Угорщина), Павло Демко (Кошицький технічний університет).

368 висококваліфікованих спеціалістів, зокрема 130 магістрів, що становить майже третину від загальної кількості випускників — і це лише за п'ятнадцять років!

Випускники успішно працюють у навчальних закладах, державних адміністративних установах, на промислових підприємствах і в організаціях різних форм власності, що функціонують на території Закарпатської області.

Випускник спеціальності «Прикладна фізика» може обіймати посади інженера, працювати в наукових установах та на виробництві, де потрібні глибокі знання фізики, математики, фізичного й математичного моделювання, де необхідною обслуговувати складне наукове обладнання, технологічні процеси виробництва приставок і матеріалів, проводити стандартизовані експертні випробування. Підготовлений фахівець із прикладної фізики зможе обіймати посади й на рівні низового управлінського персоналу в наукоємних виробництвах, а також наукового співробітника, інженера-дослідника, інженера конструкторського бюро та лабораторії, спеціаліста підприємства з розробки, продажу, обслуговування електронної та комп'ютерної техніки, працювати референтом-консультантом в організаціях, які пов'язані з менеджментом, маркетингом складного

фізичного обладнання, приладів та матеріалів, в установах моніторингу навколишнього середовища, експертом в установах щодо забезпечення контролю та проведення експертизи продукції.

Проте, на мою думку, найбільшою цінністю та досягненням є викладачі кафедри. Тут завжди панує приємна, спокійна, творча атмосфера. Тут хочеться навчатися, працювати, творити, робити відкриття. Кожен студент відчуває підтримку й може знайти себе, знайти у собі справжню людину. Хоч і не всі ми станемо великими науковцями, лауреатами престижних премій, але надовго пам'ятатимемо життєві настанови.

Із нагоди маленького ювілею хочу привітати всіх викладачів кафедри прикладної фізики та студентів, яких вони навчають. Бажаю здоров'я, терпіння, мудрості, наснаги й сил, щоб спільними зусиллями наш підрозділ фізфаку процвітав і радував усіх науковими досягненнями.

*15 років — то не так багато,
Проте маленьке наше свято.
Успішно тут навчаються
студенти,*

*Отримують відзнаки
і патенти.*

*Нові все навички й уміння,
Знання, підтримку
й розуміння.*

*Сідають кожен день за парти,
Щоб вивчити нові стандарти.
Опанувати прилади і схеми,
Складні комп'ютерні системи.*

*Дякуємо за чудові пари,
За курсові та семінари,
За всі розв'язані задачі,
За перемоги і невдачі.
За незабутні ці роки.
За те, що МИ —*

ПРИКЛАДНИКИ!

Юліанна ВОРИНЧУК,
студентка фізичного факультету,
студентка заочної форми
навчання відділення журналістики.

ОСОБЛИВИЙ ДЕНЬ

Як відзначали своє свято юнаки й дівчата Ужгородського національного...

17 листопада у фойє головного корпусу вишу профком студентів та аспірантів за підтримки студентської ради привітав усіх із Міжнародним днем студента.

На перерві між 1 і 2 парами Іван Граб, голова Студради УжНУ, та Євген Оборевич, прес-секретар цієї ж організації, улаштували невеличкі танцювальні конкурси, щоб зняти напругу між заняттями. Учасників нагородили солодкими призами, а потім відбувався флеш-моб. На перших трьох поверхах за командою Івана Граба юнаки й дівчата спочатку присідали, а потім уставляли хвилину, що викликало бурхливі овації та усмішки.

«Мені подобається День студента, бо це ще один привід повеселитися. Сьогодні проводитимемо час із друзями. Можливо, навіть підемо на дискотеку. Я переконана, що дощова погода не завадить добре відпочити. А на прогулянку візьмемо парасольки й хороши настрої», — розповіла про свої плани четвертокурсниця мате-

матичного факультету Роксолана Блажівська.

Упродовж великої перерви бальзам на душу лив симфонічний оркестр Закарпатської обласної філармонії. Ансамбль виконував композиції з відомих фільмів, зокрема уривки з «Титаніка», «Зоряних воєн» тощо.

Узагалі святкування бере початок із 1939 р., коли представники німецького національного соціалізму штурмували найстаріший Празький університет після мітингу, який організували представники згаданого вишу. Тоді лідери руху потрапили до концтаборів, а на всі чеські ВНЗ чекало закриття. Уважають, що саме тоді рушійна сила суспільства згуртувалася й показала себе як сильна спільнота. Тепер така можливість єднання у нас щороку!

Продовженням свята стали збори, головуючими яких були в. о. ректора О.Сливка та в. о. проректора з навчально-виховної роботи Ф.Шандор. У приміщенні ректорату зібрали найактивніших студентів вишу з усіх факультетів. Олександр Георгійович наголо-

сив, що наші студенти найкращі, а Федір Федорович констатував компетентність студентів УжНУ в різних сферах життя. Відтак молоді вручили грамоти за спортивні досягнення, особистий внесок у громадське життя закладу й наукову діяльність.

На завершення студенти

мали можливість звернутися безпосередньо до керівництва університету з нагальними питаннями. Найбільш обговорюваними стали: відкриття спортзалу для дівчат і тенісного стола в гуртожитку №4; перенесення студентської поліклініки з гуртожитку №5 у гуртожиток №4;

подачу гарячої води в гуртожитку на вихідні тощо.

Керівництво вишу почуло кожного, тож найближчим часом відшукуюватимуть шляхи вирішення оприлюднених на зустрічі питань.

Мирослава ГАРАЗДІЙ, Марія ТУРЯНИЦЯ,
студентки відділення журналістики.

ЩОБ ПАМ'ЯТАЛИ

Вільгельм Штолцель: герої не вмирають!

Прошло більше трьох місяців від дня прощання з полеглим на Сході України солдатом, колишнім студентом УжНУ (у 2013-му здобув фах за спеціальністю «Програмне забезпечення»), Вільгельмом Штолцельом. Наступної весни хлопцю мало б виповнитися 23. Із певними труднощами мені вдалося поспілкуватися з молодшою сестрою юнака Юліанною. Хай ця розповідь буде виявом пам'яті про одного із закарпатських героїв новітньої війни.

Віллі (так ніжно його називає моя співрозмовниця) виріс у Мукачеві, до 9 класу вчився в ЗОШ №4. Був відмінником у математиці, проте йому зі складнощами давалася українська мова.

Як розповідає Юліанна, після її вступу на спеціальність «Психологія» брат теж почав захоплюватися однойменною наукою. Йому це подобалося навіть на лінії фронту. У перервах між обстрілами Вільгельм читав. «Книжки були для нього всім, любив навіть вимикати свій «мобільник», щоб йому не заважали повністю зануритися в написане», — згадує молодша сестра Вільгельма. Любов до друкованих видань на-завжди відбилася в нього на шкірі

подій він просто не міг сидіти вдома. Його гризло сумління. Завжди говорив мені, що краще б там помер, став би героєм, бо так нічого важливого в житті не зробив. Коли я просила його не йти добровольцем на війну, то він відповідав, що це — не найгірша смерть».

...Після публікації в ЗМІ жахливої новини про загибель мукачівця на фронті в громадськості виникло чимало запитань, зокрема: чому хлопця, який проходив підготовку лише два місяці із запланованих шести, відправили на війну? Відповідь досить проста. Тут не винні ні военачальники, ні якась інша владна верхівка. Вільгельм добровільно пішов на війну, не закінчивши піврічного навчання. Це же раз доводить сміливість та любов В.Штолцеля до рідної країни.

«Мамі не зізнався, що на війні, а мені казав, що як повернеться, то все розкаже. 10 липня телефоном привітав батька з днем народження, а вночі брата вже не стало. Помер від того, що о 4.30 почався обстріл «градами», під який і потрапив. Вільгельм саме знаходився в наряді на польовій кухні. Хотів добігти до окопу, але не встиг. Осколок потрапив у голову. Тіло — ціле, але... впізнати можна було тільки по губах», — зізнається Юліанна.

...На початку я писала, що поспілкуватися вдалося з певними труднощами. Справа в тім, що зустріч, як і написання власне цього матеріалу, були надзвичайно складними в емоційному плані. Пам'ятаю, яким видалося прощання з героєм. Аби вшанувати пам'ять загиблого юнака, зібралися друзі, рідні, знайомі, представники місцевої влади, співслужбовці та звичайні перехожі. Загалом декілька сотень людей. Атмосферу словами не передати...

На щастя, про хлопця не забули. Його батькам вручили нагороду «За мужність» III ступеня, але, що мене, можливо, найбільше вразило, — вулицю, на якій жив Вільгельм, перейменували на його честь. Мукачєво загалом теж пишається своїм героєм. Він — національна гордість. Я хочу, аби всі полегли, які захищали терени своєї Батьківщини, потрапили на небеса й уже звверху споглядали на вільну, успішну, а головне — мирну Україну...

Мирослава ВЕРБИЦЬУК,
студентка відділення журналістики.

ВАШ ПОГЛЯД

Нові традиції в епоху свободи

Нещодавно Президент України П.Порошенко підписав указ про святкування Дня гідності та свободи, який тепер щорічно відзначатимемо 21 листопада. По-перше, саме тоді розпочалися мирні демонстрації в столиці, а, по-друге, ця дата збігається з Днем архистратига Михаїла. А що думають про це наші викладачі й студенти?

Валентин БУРКАЛО, доцент кафедри політології і державного управління:

«Я кілька разів був на київському Євромайдані. Революція гідності показала насаперед віру українців у власні можливості. До того часу не вірилося, що ми — громадяни, котрих може об'єднати ідея. Я захоплювався самоорганізацією, сміливістю та жертівністю львів'ян. Приємно здивувало, що молодь (до кривавих подій) ішла на мітинг, як на свято, усвідомлюючи, що робить добру справу. На Майдані збиралися різні люди, практично незнайомі один з одним, але спілкування й творча енергія згуртовували. Коли розпочалися акції протесту 21 листопада, у День архангела Михаїла, я був переконаний, що все завершиться позитивно й мирно. Але, як бачимо, сутички затяглися на довший період. Щодо святкування, то 21 листопада — дуже вдало обрана дата, адже зараз епоха Водоля — епоха свободи».

Оксана МУЛЕСА, доцент кафедри кібернетики і прикладної математики: «Святкування Дня гідності та свободи стане доброю традицією, яку потрібно впроваджувати в життя. По-перше, ми, як викладачі,

батьки, зобов'язані виховувати в студентів, дітей почуття власної свободи й гідності, учити своїх підопічних відстоювати ці принципи, не боятися висловлювати власну позицію. Не потрібно боятися помилок. По-друге, це свято має нагадувати нашим можновладцям, що будь-яка влада обмежена людською честю».

Вікторія СЛАВИЧ, третьокурсниця факультету суспільних наук (спеціальність «Соціальна робота»): «Я підтримую ініціативу Петра Порошенка, хоч мені трохи не подобається, що збігаються релігійне й державне свята. Але добре, що відзначаємо такий день, бо ті, хто був на Майдані, відстоювали нашу гідність, показали силу духу українського народу».

Іван ЛАКАТОШ, студент 3 курсу стоматологічного факультету: «Для мене День гідності та свободи асоціюється з Євромайданом. Думаю, що це привід згадати загиблих, віддати їм честь. Нововведення президента підтримую. А ще було б добре, якби 21-го листопада зробили вихідним».

Мирослава ГАРАЗДІЙ,
студентка відділення журналістики.

ПРЕЗЕНТАЦІЇ

Назустріч IT

6— 7 листопада у великій залі ректорату Ужгородського національного університету відбулася презентація IT-компаній. Організатором виступила «Uzhorod IT community». У холі стояли стенди спонсорів фірми «Think mobiles та sys IQ», з яких можна було дізнатися про курси підготовки спеціалістів, ваткансії та умови роботи в зазначеній сфері.

До вітального слова запросили в. о. проректора з науково-педагогічної роботи Олександра Сливку. Він наголосив на актуальності заходу та подякував за можливість його проведення. Далі виступила Олександра Девезенко з доповіддю «Основні стадії розробки дизайнів для мобільних додатків».

Вона ознайомила слухачів із такими поняттями, як «вейфреми», «прототипи», «мокапи», а

також «usability» та «user friendly interface», розповіла про спільне та відмінне між ними.

Домінік Левицький поділився міркуваннями з теми «Я хочу стати дизайнером. Що далі?» й окреслив основні сфери застосування цифрового дизайну, а також назвав ряд сайтів, де можна почерпнути фахову інформацію.

Присутні мали можливість послуhati «Школу IT» (від Ірини Граб), «Як стати IOS розробником» (від Станіслава Вольського) та «Чи потрібна математика в IT» (від Олександра Маковейчука).

Враженнями від заходу поділилася учасниця, колишня студентка математичного факультету Ольга Федько: «Я прийшла, бо хочу спробувати працювати в IT. За фахом я математик, але мені, як і кожному, хочеться спробувати чогось нового. Тому прагну поглибити свої знання, і, можливо, одна зі сфер IT для мене стане не просто захопленням, а серйозною справою, якою зможу займатися в майбутньому».

Ірина ШТЕН,
студентка відділення журналістики.

ЗУСТРІЧІ

Поважаймо інші культури!

Унаш час люди звикли керуватися стереотипами щодо інших культур, адже навіть дізнаватися щось нове з надійних джерел, якщо можна випадково почути якусь інформацію від знайомих. Байдуже, що вона перекручена, неправдива. Це стосується багатьох речей, особливо ставлення українців до ромської культури.

У перший тиждень листопада в УжНУ до студентів третього курсу відділення журналістики завітали представники ромської національності. Мирослав Горват — громадський діяч та журналіст — приїхав разом із Євгенією Навроцькою, дослідницею ромської культури, на запрошення нашого викладача, відомої закарпатської журналістки Тетяни Вашаргелі. Досвід спілкування з носіями різних культур безумовно потрібен студентам, адже вчать вони таку дисципліну, як «Між-

культурна комунікація».

Почалася розмова з того, що пані Євгенія запропонувала цікаве завдання: сказати перше слово, яке в них асоціюється з ромами. Лунали різні варіанти: «плаття», «золоті зуби», «гадання», «сміття», «бідність»... Але позитиву виявилось більше, і це потішило гостей. Після цього почалося руйнування стереотипів. М.Горват розповідав про багату й різноманітну культуру ромів, усі уважно слухали й так захопилися, що навіть не хотіли йти на перерву.

Гість також ділився з присутніми багатьма історіями, які стосуються дискримінації, упередженого ставлення до ромів. Між іншим, близько треста з них стали випускниками УжНУ, і це прогрес, — вважає пан Мирослав. Він наголошував на тому, що сьогодні є чимало несправедливих звинувачень на адресу ромів. Своєю чергою, Є.Навроцька навела статистику: 1,5% з них порушують закон. Станом на 2012 р. запроваджено 232 кримінальні справи, і в 16-ти фігурують роми. Також пані Євгенія представила газету «Романі

Яг», у якій розкривають різні питання щодо ромської культури.

М.Горват переконував, що влада недостатньо звертає увагу на проблеми ромів, тому вони не довіряють так званим «гаджовам» (чужинцям). Нині такими є журналісти, яких місцеві мешканці не пускають у свої табори. До речі, близько 50000 представників вищезгаданої національності проживає на Закарпатті, із них 5000 — в Ужгороді, а в Мукачеві — понад 6000.

Більшість ромів справедливо заробляють собі на життя: оздоблюють куполи православних храмів, торгують, підмітають вулиці тощо. Через те, що багатьох «білошкірих» лякають із дитинства ромами, і сформувалося дещо негативне уявлення про них.

Закінчилася зустріч на позитивній ноті: гості побажали студентам наснаги й успіхів у навчанні.

Висновком цієї зустрічі є те, що потрібно поважати інший народ, його культуру, і не забувати: усі ми — люди. Тож якщо хочемо, щоб нас поважали, для цього потрібно й інших зрозуміти!

Лілія БІЛУНКА,
студентка відділення журналістики.

У ПІДРОЗДІЛАХ

На сторожі здоров'я та життя людей

Медичний факультет УжНУ — один із найбільших і найстаріших підрозділів вишу; заснований іще в 1945 р., невдовзі відзначатиме 70-річний ювілей. А отже, напрацьовано вагомий досвід, студентам щоразу подаються перевірені та нові знання.

Свого часу здобувачам лікарського фаху лекції читали професори з Австрії, Німеччини, Франції, США, Угорщини. Водночас наставники нашого медфаку мали наукове та педагогічне відрядження в Японію, Нідерланди, США, Шотландію, а спудеї — аналогічне стажування та виробничу практику в США, Греції, Угорщині, Словаччині та інших країнах. Крім цього, навчання відбувається на розмаїтій базі (ідеться про численні відділення обласних, міської, відділкової клінічних лікарень, ряд поліклінік і диспансерів).

Гордість підрозділу — випускники, котрі працюють не лише в провідних науково-медичних закладах Закарпаття.

Активно розвивається студентське самоврядування, яке, зокрема, чітко простежується в діяльності студентського наукового товариства, профспілкової організації, громадського деканату та студентської ради гуртожитку. Тільки за останні 5 років опубліковано понад 300 фахових статей спудеїв. При кафедрах діють 20 гуртків, у яких до наукової роботи залучено близько 250 юнаків і дівчат. Не дивно, що вони часто ставали переможцями олімпіад як в Україні, так і за кордоном.

Проводять на факультеті й культурно-масові заходи, наприклад, спортивні змагання, День Гіппократа, КВК, конкурси «Міс медфаку» тощо. Представники підрозділу — неодноразові переможці університетських спартакіад.

Головну ж увагу, звичайно, сконцентрованою на навчальний процес. Йосип Бабич, студент 3 курсу, зазначає: «Навчання на медфаку має свою специфіку. Графік досить насичений, за порівняно короткий термін потрібно опанувати значний обсяг інформації. Свою роль відіграє й те, що часто пари проходять в різних частинах міста. Та згодом звикаєш до труднощів, утягуєшся. Тим паче, що є усвідомлення особливої відповідальності. Адже ми, майбутні медики, стоятимемо на сторожі людського здоров'я й життя загалом. І тут не може бути такого, як «недовчив», «недопрацював».

Віриться, що з таким підходом ми матимемо справжніх фахівців, яких сьогодні потребує область і країна в цілому. До речі, для тих, хто вирішив у майбутньому приміряти білий халат, повідомляємо, що на медфаку тепер здобувають такі спеціальності:

7.12010001 — «Лікувальна справа». Випускники після проходження інтернатури за різними напрямками можуть займати відповідні посади лікарів у будь-якій ланці системи охорони здоров'я.

7.12020101 — «Фармація». Ті, хто закінчив медфак, стають провізорами й працюють в аптечній мережі, на заводах із виробництва медикаментів.

Є також напрям підготовки: 6.120101 — «Сестринська справа». Випускники стають бакалаврами медицини, медичними сестрами й можуть займати керівні посади середньої спеціальної ланки медпрацівників.

Марія ЗЕЛІНСЬКА,
Олеся МАТІЙ,
студентки відділення журналістики.

Одягнути білий халат для лікарів означає служити людям

Із фотоархіву медичного факультету: найвідповідальніша пора — пора державних іспитів

ПРОБЛЕМА

Справжніх друзів не втрачайте...

Розсердитися, образитися, накричати — легко. Подумати, вибачитися, пробачити — складно. Майже кожен із нас, бодай раз у житті, сварився з найкращим другом чи подругою. Ситуації, що призводять до таких наслідків, — у кожного свої. Б'ємо горшки здебільшого через дрібниці, які потім і не можемо пригадати. До того ж обидві сторони вважають правильною свою позицію. А проблема — у непорозумінні та гордині.

Недарма кажуть, що давній друг кращий ніж два нові. Для тих, хто цінує поняття «дружба», це слово має глибокий сенс. Приятель у найважчу хвилину підтримує добрим словом і ділом: приміється посеред ночі вичерпувати воду, якщо ви затопили сусідів; годинами вислуховуватиме ваші розповіді про невдале кохання чи сюжет нового фільму, який ви переглядали напередодні; щиро порадіє з успішного складання сесії... Та бувають випадки, коли ми забуваємо про істини і втрачаємо самоконтроль над емоціями.

Якщо вже відбулася суперечка, то спробуємо знайти вихід до примирення й усунення сварок у майбутньому.

Варіант перший. Ви однозначно не праві й розумієте це. У такому випадку краще зачекати декілька днів, а потім зателефонувати й вибачитися. Якщо йдеться

про справді найближчого друга — зробити це буде нескладно. Відповідно інша сторона прийме вибачення й не нагадуватиме про непорозуміння.

Варіант другий. Ваш приятель (приятелька) — не правий(а), спровокував(ла) конфлікт. Якщо ви дружили багато років, то маєте

добре знати один одного. Запальний характер часто призводить до сварок, але не є приводом для того, щоб не вибачити. Можливо, саме тоді в людини був поганий настрій, проблеми вдома, на роботі чи в університеті. Усі ці фактори суттєво впливають на емоційний стан. А згодом призводять до негативних ситуацій із друзями.

Опрацювавши чимало покликань та порад провідних психологів, я дійшла висновку, що всі наші біди розпочинаються з нас самих. Ми не завжди в змозі протистояти непорозумінням через власні амбіції, але маємо першими спробувати вирішити конфлікт. «Із двох, хто свариться, винен той, хто розумніший», — слова видатного німецького поета Йоганна Вольфганга Гете, наділені глибоким сенсом.

А що думають із приводу суперечок студенти?

Андріана СТОЙКА, філологічний факультет: «Із друзями не сварюся, на образи не відповідаю злом. А якщо є якісь недомовленості, то намагаюся першою виходити на контакт».

Дарина ПОЛОНЧАК, філологічний факультет: «Загалом не конфлікую, але якщо виведуть із себе — можу й посваритися. Та здебільшого не зволікаю з примиренням, бо дружба — дорожча».

Тарас ШМІДЗАН, факультет

тет суспільних наук: «Легко знаходжу спільну мову з приятелями. Усі непорозуміння як майбутній психолог рекомендую вирішувати методом переговорів. Частіше прислухайтесь до позицій ваших друзів».

Оксана ЛАБАНИЧ, філологічний факультет: «Я вважаю, що між справжніми приятелями рідко виникають сварки, адже це ті люди, які завжди підтримують і розуміють один одного. Відданих друзів у мене не так уже й багато, але з тими, котрі є, не вступаю в суперечки. Головне пам'ятати: щоб мати хороших приятелів, потрібно самому стати зразковим у дружбі. Як навчає Божа заповідь: «Люби ближнього свого, як самого себе». Із конфлікту потрібно виходити просто: не сперечатися, а навпаки — усміхатися, усміхатися, усміхатися...»

Що можна додати до сказаного? Дружба — не лише спілкування, розуміння й допомога, а й обмін досвідом, можливість відверто сказати у вічі те, із чим не поділилися з кимось іншим, уміня піти на компроміс. Тому дорожitize стосунками, поважайте погляди один одного, сприймайте друзів такими, якими вони є, ставтеся поблажливо до недоліків ближніх — і тоді у вас буде набагато менше приводів для сварок.

Мар'яна ЙОРДАН,

студентка заочної форми навчання відділення журналістики.

ПОСТАТІ УЖНУ

Ярослав БАЗЕЛЬ:

«У батька я вчився не хімії, а людяності»

Він міг стати музикантом або спортсменом, фізиком чи математиком, однак доля мала свої «хімічні» плани. Воднораз очі горять любов'ю до науки, студентів. І вони відповідають йому взаємністю. Про таких людей кажуть, що вони наче світяться ізсередини. Знайомтесь: Ярослав БАЗЕЛЬ — доктор хімічних наук, професор кафедри аналітичної хімії Ужгородського національного університету.

— **Ярославе Рудольфовичу, чим Вас привабила хімія?**

— У 1978 році я став вступником кафедри аналітичної хімії. Чесно кажучи, не планував займатися науково-дослідною роботою. Захистивши дипломну роботу, як і інші студенти, отримав документ про завершення освіти й пішов працювати в школу за направленням. Два роки був учителем у Великоберезнянській школі-інтернаті. Отримував колосальне задоволення. Із дітьми налагодив приятельські стосунки. Єдина особливність, що викладав не хімію, а фізику. Коли настала перша атестація, то, зрозуміло, постало питання про здобуття диплома фізика. А отримати його на стаціонарному відділенні не було змоги, оскільки вже мав сім'ю. Якось зустрів свого наукового керівника, відомого вченого, який, власне, і сформував вищезгадану кафедру, професора Павла Павловича Кіша. Він порадив вступити до аспірантури. Вважаю, що потрібно робити все для самореалізації в тій чи іншій галузі. Якби залишився вчителем фізики, то однозначно прагнув би утвердитися в цій, так би мовити, ролі. Коли ж потрапив до аспірантури, то зрозумів: потрібно й у ній бути успішним. Поступово наукова діяльність почала викликати інтерес, дедалі більше захоплювати.

— **Якою тематикою Ви цікавилися спочатку?**

— Наукові дослідження пе-

реважно стосувалися тих ідей, які пропонував професор Кіш. Ідеться про розробку або створення нових методик аналізу різноманітних речовин. Ось, скажімо, кандидатську дисертацію присвятив дослідженню способів визначення свинцю. Траплялися випадки отруєння ним людей. Наприклад, сплави згаданого металу застосовують у друкарстві. Зрозуміло, що шкідливі продукти можуть потрапити й у довілля. І як наслідок — завдавати шкоди. Тому ми розробляли методики визначення свинцю (у воді, крові), до того ж на такому рівні, що навіть удалося їх запатентувати. Згодом перелік цих речовин розширювався. Займалися ще дослідженням цинку, нікелю, кобальту, срібла, золота, паладію. Останні роки розробляли способи визначення органічних речовин. Нині активно працюємо над дослідженнями поверхнево-активних елементів, що є основою різноманітних мийних засобів, пральних порошків, що потрапляють у довілля. Починаємо розробляти сенсори, тобто датчики, за допомогою яких можна визначити кількість токсичної речовини. Загалом у нас є понад 25 патентів, ліцензій. Вони свідчать про ефективність роботи.

— **У якому з напрямків науки нині працюєте?**

— Звертаємо увагу на автоматизацію аналітичних методів, щоб замінити ручні операції. Це один із основних напрямків розвитку. Також вивчаємо різноманітні методи аналізу, щоб здійснювати його за межами лабораторії. Співпрацюємо, звичайно, і з іншими провідними українськими вишами. Так, ухажу до наукової ради з аналітичної хімії НАНУ та керую її західним центром. До речі, в Ужгороді знаходиться єдиний в Україні центр, де можна захистити дисертації з аналітичної хімії. Це свідчить про високий рівень хімічної науки в нашому обласному центрі.

— **Не виникало бажання продовжити займатися науковою діяльністю за кордоном?**

— Я не хотів поїхати так,

щоб розірвати зв'язок із рідним вишем. Але, безумовно, кожен із нас хотів би побачити світ, спробувати навчитися чомусь новому, і тому такі плани, звісно, були. За часів Радянського Союзу їх не вдалося втілити в життя, хоч мав працювати в Німеччині. Навіть пройшов комісію в Міністерстві освіти, склав державний іспит із відповідної мови. Однак я не був членом партії, і це внесло в життя певні корективи. Але ні про що не жалкую; до того ж виступав на міжнародних конференціях у Чехословаччині, а тривалого стажування за кордоном у ті часи, на жаль, не мав.

— **У студентські роки були викладачі, на яких Ви ривнялися?**

— Звичайно. Це вчений, про якого я вже згадував, — мій учитель, а також засновник і керівник кафедри Павло Павлович Кіш, котрий неодноразово їздив зі мною на конференції, які відбувалися тоді в Радянському Союзі. Я бачив, як цю людину поважають, упізнають, починаючи Москвою і закінчуючи Прибалтикою. Дуже багато навчився у свого педагога. І він зробив для мене чимало. Завдяки цьому славетному науковцю в 1984 році захистив кандидатську дисертацію, а згодом почав працювати над докторською. Павла Павловича вважаю своїм наставником і надзвичайно гордий, що продовжую його справу. Уже 13 років працюю завідувачем кафедри, яку відкрив Кіш. Першу лекцію для студентів розпочинаю з того, що розповідаю про педагога, котрий, власне, «створив» мене як науковця. Без таких знакових людей на шляху інколи досить важко здобути успіх.

Це один фахівець, про якого не можу не згадати, — колишній декан хімічного факультету Київського національного університету імені Тараса Шевченка Василь Васильович Сухан. Він також надавав вагому підтримку й допомогу.

Саме завдяки цим світочам науки мені вдалося захистити докторську дисертацію в згаданому столичному закладі, що вважаю за честь, бо це провідний виш України. Здобути вчене звання в

ньому означає показати справді високий рівень науки.

— **У Вас є життєве кредо або принципи, яких дотримуетесь стосовно колеґ, студентів?**

— Кредо — єдине. Його успадкував від батька: «Якщо зможеш допомогти людині, то допоможи їй». На мою думку, такий підхід дозволяє вирішувати чимало проблем і на роботі, і в житті загалом — це основне правило. Потрібно допомагати всім, незважаючи на те, чи будуть вони вдячні, чи ні. Просто необхідно діяти безкорисливо — так мене вчив тато. Він працював директором школи. Щоранку на роботу їздив своїм стареньким автомобілем. Навчальний заклад знаходився на відстані п'яти кілометрів від нашого будинку. І щоразу батько підвозив людей, котрі йшли пішки, інколи навіть не знаючи їх. Тому і я намагаюся так робити, хоч не завжди вдається.

Це одне правило: «Чим би не займався, повинен довести справу до кінця». Найгірше себе реалізують люди, які мають багато інтересів, але жоден із них не доводять до логічного завершення. Уважаю, якщо вже взявся за щось, то потрібно закінчити, а вже потім розпочинати інші справи. Тільки так стають успішними. Два вищенаведені принципи, думаю, — ті, які варто пропагувати й утілювати в життя.

— **Ви згадали про батька. Він вплинув на вибір саме хімічного факультету?**

— Ні. Батько був істориком. У нього я вчився не хімії, а людяності. Ще в дитинстві бачив, наскільки тата поважав оточення. Уже подорослішавши, почав думати, чому це так? І зрозумів: завжди потрібно допомагати людям.

Загалом у житті трапляється чимало випадковостей. Хімія — лише одна з них. Я закінчив школу із золотою медаллю. Легко давалася наука, особливо математика, фізика, хімія. Гуманітарні дисципліни — майже ні. Чітко знав, що не хочу вивчати. Мене орієнтували на медицину, аби йшов здобувати фах лікаря. Однак я знав: це не мій шлях.

Бачили й музикантом. Закінчив відповідну школу. Тут теж усвідомлював: не моє... Поступово відкинув усе, що не подобалося, хоч, можливо, випадково потрапив і на хімічний факультет. Мав у думках фізичний, математичний підрозділ, але доля складалася інакше. Утім я скористався своєю можливістю.

— **Знаю, що Ви маєте авторитет у студентів. Чи є якийсь особливий підхід до вихованців?**

— Кожна людина — індивідуум. Уважаю, що основне — не «халтурити». Якщо вже працюєш — віддавайся роботі сповна! Це принесе результати. Тож намагаюся проводити заняття так, аби студенти відчували, що саме хочуть донести. Будь-яку тему прагну подати щиро, без конспектів, розповідючи з метою підсилення бажання вчитися. Повинна бути відверта розмова зі студентами. І тоді вони сприйматимуть той матеріал, який намагаюся пояснити. Передусім потрібно бути людиною — це цінується.

— **Чим займаєтесь поза роботою?**

— Чесно кажучи, із кожним прожитим роком проблеми й рутинність додаються, тож часу на хобі залишається обмаль. Якщо ти молодий — захоплюєшся багатьма видами діяльності. Я, наприклад, дуже любив музику. І в ансамблі виступав, і на телебаченні. Граю і на скрипці, і на гітарі, трішки — на фортепіано. У молоді роки займався спортом, зокрема цікавився баскетболом, виступав за збірну району, виїжджав на змагання. На жаль, тепер дуже мало часу для улюблених занять.

Із плином часу хобі стали, звичайно, пасивнішими. Вік бере своє. Уже не граю самостійно. Утім полюблю ходити по гриби. Це — захоплення останніх двадцяти років. Також подобається їздити на авто. Не скажу, що роблю зарядку щоранку, але є хвилини, коли можна порухатися.

Вікторія ЧЕРНЯК,

студентка відділення журналістики.

ВІТАЄМО!

Колеги по роботі та студенти філологічного факультету щиро вітають професора кафедри української мови УжНУ, доктора філологічних наук Валентину Іванівну СТАТЄВУ з ювілейною датою народження! Прийміть найтепліші побажання міцного здоров'я та родинного затишку, невичерпної енергії й наснаги в усіх Ваших добрих справах!

ПАТРІОТИЧНО

Закарпатська вишиванка прикрасила липову алею

1–2 листопада учасники молодіжної громадської організації «Фундація регіональних ініціатив» прикрасили липову алею закарпатською «вишиванкою».

Наразі триває акція «Об'єднай Україну вишиванкою». Ініціаторкою цього проекту стала Наталія Жданська, яка є членом ФРІ в Ужгороді й студенткою факультету туризму

та міжнародних комунікацій. Ось що зазначила активістка: «Сам проект було неважко реалізувати, небайдужі допомогли з фарбою та інструментами. Малювали вишиван-

ку протягом двох днів. Допомогали створювати це «диво» ФРІшники, друзі й просто охочі.

Вишиванка прикрашатиме алею до двох місяців, оскільки це спеціальний екологічно чистий пігмент, який із часом зникає».

Марія ЗЕЛІНСЬКА,
студентка відділення журналістики.

НОВІ ВИДАННЯ

«...з почуттям патріотизму в серці і прагненням до знань у голові...»

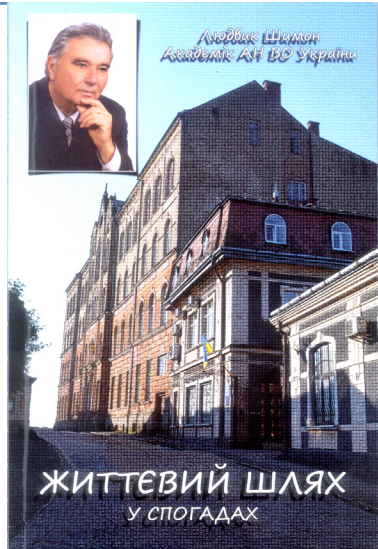
Людина живе, щось здобуває, щось втрачає, десятки разів спотикається, але йде далі. І, можливо, навіть не уявляє, що є маленькою частинкою великої історії — історії свого закладу чи установи, краю чи цілої держави. Сказане значною мірою ілюструє й книжка академіка АН ВО України Людвика ШИМОНА «Життєвий шлях у спогадах».

цікавими, як на мене, є студентські роки ювіляра. Захопливі спогади дозволяють перенестися у минуле століття та вдихнути «радянське» повітря з усіма його «складниками».

Або ж так само притягує багата наукова діяльність професора. Вона, до речі, високо оцінена, про що свідчать, зокрема, численні ордени та звання. Так, Л.Шимон є лауреатом Державної премії України в галузі науки і техніки та членом Американського фізичного товариства.

Ще одна прикметна особливість біографії Людвика Людвиковича: уся його діяльність так чи інакше пов'язана з УжНУ. До того ж ювіляр став першим деканом в історії альма-матер, якого вибрали на альтернативній основі. І незважаючи на кризу в країні, керівник фізичного факультету робив усе для того, щоб рідний підрозділ не просто вижив у важкі часи, а буквально розквітнув та одним із перших у виші почав реалізовувати положення Болонської декларації.

Книжка містить чимало яскравих світлин із життя автора, які допомагають проникнутися духом вищенаписаного тексту, гармонійно його доповнюють. До речі, між рядками можна прочитати своєрідне звернення до молоді, яка сьогодні перебуває в значно кращих умовах ніж покоління Л.Шимона. На мою думку, ідеться про те, що потрібно на-

полегливо працювати, щоб досягти чогось у цьому складному світі. А ще потрібно боротися за вільне життя, не пасувати перед труднощами, виховувати в собі патріотизм, тоді життя посправжньому матиме свій сенс. Невипадково й у вступі автор пише, що «ми жили... з почуттям патріотизму в серці і прагненням до знань у голові...»

Хочеться привітати автора з виходом книжки і з вісімдесятиліттям! Бажаю від усієї редакції «Погляду» шановному ювілярові міцного здоров'я, злагоди в родині, мирного неба, душевного спокою, творчої наснаги та нових відкриттів на благо науки, на благо рідної держави!

Людмила БЕСКИД,
студентка відділення журналістики.

ЗАХОДИ

Не забули пом'янути

14 листопада у конференц-залі Закарпатської торгово-промислової палати відомий науковий форум під назвою «Чехи в Україні: збереження та відродження культурної спадщини. На прикладі Закарпатської області».

До заходу долучилися й представники УжНУ. Зокрема Оксана Кузьма, доцент кафедри української літератури, заступник декана філологічного факультету УжНУ, виступила з доповіддю «Т.Шевченко — «велетень у царстві вселюдської культури», у якій обґрунтувала актуальність слова українського генія сьогодні. Тетяна Безега, доцент кафедри міжнародного права, ознайомила присутніх із темою «Проблема спадщини: досвід Чеської Республіки». Галина Розлуцька, доцент кафедри педагогіки і психології, говорила про «освітньо-культурний поступ Закарпаття у складі Чехословацької Республіки».

На конференції були й закордонні гості, зокрема генеральний консул Словацької Республіки в Ужгороді Янка Бур'янова, голова Закарпатського товариства чеської культури Тетяна Сергієнко та інші.

Значної уваги заслуговують книжкові експозиції «Тарас Шевченко мовами національних меншин», «Тарас Шевченко у літературних взаємовідносинах», «Шевченкіана на сторінках періодики Підкарпат-

ської Русі». На виставці представили перші видання «Кобзаря», «Заповіту», опубліковані чеською мовою, а також вагомі праці про Т.Шевченка з фондів наукової бібліотеки нашого вишу. Марія Чорній, завідувач відділу карпатики, розповіла, що на експозиції представлено понад 50 книжок чеською, словацькою, французькою мовами. Родзинкою виставки стали періодичні видання 20 — 30-х рр. ХХ ст.

Також гості могли ознайомитися з цікавими фотозбірками першого президента Чехословаччини Томаша Масарика. Оригінальністю вражала й виставка картин родини Ф.Манайла та куточок традиційного народного одягу 20 — 30-х рр. ХХ ст.

Такі заходи покликані популяризувати Кобзаря, просувати Україну на міжнародну арену й доводити, що наша держава варта світової уваги!

Ганна ВОЙТОВИЧ,
Владислава ДУЛКАЙ (фото),
студентки відділення журналістики.

НАШЕ СВЯТО

12 листопада 2014 року в Прес-клубі молодого журналіста «Медіаперспективи» відбулося святкування 15-ї річниці газети «Погляд».

Грамотами й «фірмовими» шоколадками «Погляду» за активну журналістську діяльність у газеті нагородили загалом і студентів різних курсів. До речі, кілька моїх старших колег із видання отримали ще й посвідчення членів Національної спілки журналістів України.

В. о. проректора з науково-педагогічної та виховної роботи Федір Шандор пообіцяв працювати на всі рублики часопису, крім анекдотів. Галина Шумицька, декан філологічного факультету, своєю чергою, констатувала спадкоємність поколінь у часописі й від «Медіацентру», який очолює, зробила дуже корисний подарунок газеті, котрий сьогодні купити практично неможливо.

Юрій Бідзіля, завідувач кафедри журналістики та голова ГО «Медіаперспективи», із приємністю згадав співпрацю з часописом, відзначивши мінливість його колективу: мовляв, тільки студент набереться досвіду, як уже стає випускником, іде з університету, а отже, і залишає співпрацю з газетою.

Естафету поздоровлень прийняли й члени редколегії видання, перший завідувач кафедри журналістики, завідувач кафедри української літератури Валентина Барчан та активний творець «Погляду», доцент кафедри російської літератури Іван Сенько. Вони згадували, як шукалося місце для редакції, про

початок праці в ній, пошук форми й змісту, збагачення добрими традиціями. І слід сказати, що ці зусилля не були даремними, адже часопис хоч поширюється переважно в стінах альма-матер, проте його радо читають і в області.

Загалом виступів на святі було чимало. Наприклад, голова профспілкової організації викладачів і співробітників УжНУ Тамара Суран відзначила незаангажованість «Погляду», голова студентів профкому університету Ростислав Головачанський побажав збільшення накладу, а Денис Ман, голова Комісії з питань молодіжних ініціатив при Закарпатській ОДА наголосив: «Нехай завжди буде про що писати. Творчої вам музи, натхнення, аби «Погляд» і надалі лишався яскравим!»

Перша випускниця відділення журналістики, а нині його доцент Леся Барчан відзначила видання

як першу практичну школу для студентів-журналістів. А ось виконувач обов'язків начальника управління інформації та зв'язків із громадськістю ОДА Василь Комарницький, окрім теплих слів на адресу «Погляду», нагородив грамотою ще й доцента кафедри журналістики Лесю Поліху, яка ці 15 років незмінно забезпечувала дизайнерський вигляд газети та зізналася, що для неї часопис став стартовим майданчиком, де зважувалася на прийняття самостійних рішень.

Особливою подією на святі стала презентація книжки «Три покоління студентів — одна газета: «Погляду» 15 років». Як зазначив на одному із закарпатських сайтів професор Сергій Федака, «це перший приклад, коли закарпатська газета випускає нарис власної історії. Раніше щось подібне мали тільки «Закарпатська правда»... та «Фест»...»

У такій дружній, теплій родинній атмосфері вечір промайнув непомітно, а окрім безлічі побажань та подарунків (наприклад, випускник відділення журналістики, відомий спортивний тележурналіст Віталій Біровчак від імені спонсора Йожефа Боднара (фірма «Еко Tyres») вручив сучасний комп'ютер!), на всіх чекав ще один сюрприз: другокурсниці підготували гумористичну мініатюру із життєдіяльності газети, а згодом так само зворушливо виконали фінальну пісню «Погляд» молодості нашої».

І нехай часопис іще молодий, але він є перспективним. Цитуючи одне з побажань гостей, упевнено зазначу: «Погляд» існуватиме, бо він потрібний». Тож побажаймо нашій газеті й на чергові 15 років процвітання!

Ніколета КУЧМА,
студентка відділення журналістики.

Фото Олеси МАТІЙ

РОВЕСНИК

Приховані герої: студентка філфаку побувала в програмі «Хорообрі серця»

Зважаючи на слабку фінансову підтримку української армії з боку держави, увесь тягар упав на плечі волонтерів, які неймовірним чином згуртувалися по всій Україні й регулярно постачають наших бійців на Сході всім необхідним. Серед таких самовідданих героїв — і студентка 3 курсу філологічного факультету Тетяна ДЮРДЬ.

Вона зовсім нещодавно (а саме 9 листопада) взяла участь у ток-шоу «Хорообрі серця» на телеканалі «1+1». Згаданий військово-патріотичний проект присвячено людям, які виявили мужність під час подій на Сході України. Творчий колектив телепрограми поставив за мету показати глядачам справжніх героїв, які часто-густо залишаються в тіні.

Для Т.Дюрдь переосмислення національних цінностей розпочалося після поїздки до Києва, на Євромайдан. Дівчина взяла курс до столиці не через євроінтеграцію, а тому, що побили її однолітків. Тетяна не могла бути осторонь. Під час розмови в студії героїня зізналася: найважче довелось 18 лютого, під час подій у Маріїнському парку. На свій страх і ризик наша студентка подалася туди без жодної зброї чи бодай якихось засобів захисту. Помітила погляд одного молодика-«вешника» (із внутрішніх військ), який, піднявши балаклаву, прошепотів: «Убегай!». Відійшовши метрів 300, Т.Дюрдь побачила, як почали вибігати чоловіки, зодягнуті у форму, але в кросівках. Тетяна відразу збагнула, що це не представники внутрішніх військ. «Коли я бігла на Майдан, мене, напевно, щось оберігало, принаймні світлошумові гранати дивом оминали»,

— зізнається дівчина.

І ось тепер, пройшовши криваві сутички Революції гідності та побачивши на власні очі бойові дії в зоні АТО, мужня філологиня прийшла до телестудії й розповіла, як несе свій патріотичний хрест протягом року.

Ведучий проекту Ахтем Сеїтаблаєв каже, що життя цієї 19-тирічної дівчини варте цілого фільму, а не просто декількох хвилин ефіру. Важко не погодитись. Рішення працювати волонтером для Тетяни було справою обов'язку перед Батьківщиною у важкий час. Чимало хлопців, із якими студентка УжНУ пройшла криваві місяці Майдану, пішли відстоювати територіальну цілісність України.

Після телефонної розмови з бійцями батальйону «Айдар», Т.Дюрдь дізналася про важкі умови перебування в зоні АТО. Хлопці попросили допомоги. Дівчина миттєво відреагувала: за декілька днів було зібрано три машини допомоги.

У сюжеті приділено увагу й матері Тетяни. Звісно, материнське серце розривається на дрібні клаптики, коли рідна кровинка кожної хвилини балансує на грані життя та смерті, але ненька розуміє, що донька виконує важливу місію й щодня молиться за неї.

На запитання, як викладачі поставилися до такої роботи Тетяни, вона відповіла: «Мене всіляко підтримують. Коли приїздила додому на декілька днів, то за цей період наставники завжди телефонували й казали, щоб ішла швиденько складати пропущене. До того ж давали матеріал для вивчення. Я ж сідала, вчила й складала. Це була вагома підтримка», — із вдячністю розповідає Т.Дюрдь.

Після завершення війни юнка так само бачить себе в допомозі іншим: «Можливо, працюватиму на благо дітей із дитбудинків».

Олександр КУРТА,

студент відділення журналістики.

БАСКЕТБОЛ

І понад сто очок за гру на додачу!

15—16 листопада в обласному центрі Закарпаття відбувся третій тур чоловічої першої ліги Чемпіонату України з баскетболу в групі «Захід». Місцевий БК «Ужгород-УжНУ» приймав команду, із якою зустрічався у всіх своїх минулих чемпіонатах — БК «Ді-Ді-Бао» (Кам'янець-Подільський).

Перша половина суботньої гри проходила за переваги ужгородців, серед яких виділявся Антон Іваніна, який раз за разом влучно бомбардував кільце суперника з ближньої та дальньої дистанції. Однак невелика розслабленість наприкінці другої чверті з боку господарів дозволила суперникам не просто наздогнати візаві, а й піти на велику перерву в якості лідера. На третю чверть представники нашого університету вийшли з бажанням реабілітуватися за невдачу в кінці першої половини. І це повністю вдалося, що й продемонстрував відрив із різницею в 25 очок. У заключній чверті ужгородці спокійно довели справу до перемоги, навіть зуміли перейти такий бажаний у баскетболі рубіж у 100 набраних очок — 106:80.

На початку другої гри ужгородці захопили ініціативу, проводячи стрімкі влучні атаки й не забуваючи про захист. Отож на фініші закономірні 99:78. А в підсумку — друга перемога в турі й шоста в шести матчах на старті сезону!

І ЦЕЙ КВН

Невдовзі сесія, а студенти все жартують

17-18 листопада Закарпатська ліга КВН провела ігри 1 туру XVIII сезону. За місце в наступному колі змагань боролися аж 25 команд, які розподілили на 4 групи. Щоб отримати таку бажану перемогу, учасники мали підготувати три конкурси.

Розпочинали гру з КПП («Конкурс першої пісні»). Оскільки вміння співати в КВНі не головне, команди сповна виявили кмітливість. Хтось читав реп («А Шо?!», «Шара», «Женсовет»); «Sponge Bob» влаштував справжній DJ, Р.П., МС-парад; «ВуЗВ» ще й затанцював; «Збірна Мукачева» взагалі не намагалася співати, а жартувала під мелодію. У міжнародному конкурсі — розминці — хоч не завжди, але КВНівці все ж намагалися розвеселити публіку.

Завершував усі 4 гри «Фристайл». Лише за 7 хвилин учасники змогли здивувати глядачів і у відповідь почули такі бажані оплески. Загалом весела атмосфера та невимушеність, любов до сцени й працьовитість зіграли свою роль. Тож отримали перемогу й пройшли далі такі команди: 1 гра — «Девід Духнович», «А Шо?!» (філфак УжНУ), «Нормандія», «Sponge Bob»; 2 гра — «Безумная молодежь» (Мукачево), «На юг», «Наташа, ты Королева» (медфак УжНУ), «Шик» (факультет туризму та міжнародних комунікацій УжНУ); 3 гра — «ВуЗВ» (гімназія) та «ФіФа» (фізфак УжНУ) з однаковими балами, «От фонаря» (Кушниця), «Шара» (Мукачево); 4 гра — «Чикаго» (Черкаси), «Выход на 3», «Збірна Мукачева», «Без мандата» (юрфак УжНУ).

Команди, які не пройшли до наступного туру, ще матимуть можливість поборотися за участь у Чемпіонаті, зігравши у «доброрі», що відбудеться взимку. Інші ж змагатимуться за Кубок ЗЛ КВН.

Андріана ЯКУБИК,

студентка відділення журналістики.

ФАКУЛЬТЕТСЬКІ ЗАХОДИ

Парад Дня першокурсника триває!

Один за одним День першокурсника проходить то в одному підрозділі, то в іншому. Сьогодні розповідь про чергові такі заходи.

ФІЗИЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ.

4 листопада День першокурсника відсвяткував і цей підрозділ УжНУ. Провели цей вечір гравці команди КВН «ФіФа», студент 5-го курсу Іван Граб та випускник Олександр Олень. Перше слово надали декану фізичного факультету Володимир Лазура, який привітав усіх та зробив селфі (автопортрет за допомогою смартфона) з ведучими вечора в ушент заповненій залі «Падіюну».

На відміну від більшості інших підрозділів, на фізфаку не обирали красуню. Зате організатори вирішили зробити справжнє гумористичне свято та невеличкий конкурс талантів, який допоміг познайомитися з «першачками». Тут і співали, і танцювали, і вірші читали (що досить здивувало глядачів), і навіть рок-гурти грали. Також публіку веселили запрошені команди КВН «Три веселі букви» (ІТФ) та «В комі» (журналісти

УжНУ). Уся зала підірвалася сміхом, коли ведучі презентували відео, на якому звичайні мешканці Ужгорода, не знаючи викладачів фізфаку, назвали їх то співаками, то поетами, то модельєрами.

А завершила святковий вечір веселим виступом команда КВН фізичного факультету «ФіФа». Святкування ж продовжили в одному з нічних клубів міста.

Андріана ЯКУБИК,

студентка відділення журналістики.

ФІЛОЛОГІЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ.

6 листопада зала ПАДІЮНУ була битком набита глядачами. Із динаміків драйвово ревіло: «We will rock you!!!» У зачині феєричного свята зібрали кошти на підтримку батальйону «Айдар». Зав'язку ж дії традиційно почала декан філологічного факультету Г.Шумицька. Завіривши, що ми, студенти, всі — «най-най-най», Галина Василівна

благословила молодь на розваги. Із вітальним словом до присутніх звернувся також проректор УжНУ Ф.Шандор. А ще додав: «Дякую за ті ночі, які ви провели разом зі мною. Під час акредитації».

Далі за програмою настала черга ділового виходу наших прекрасних міс. Судячи з бурхливих коментарів за мою спиною, більша частина глядачів заради них і прийшла. Воно й не дивно. Тим часом «секретарок», «учительок» та «бізнесвумен» замінила студія танцю «Бліц». Дівчата гасали по сцені, мов жриці вогню, заряджаючи глядачів своєю пристрастю. «Круто!» — заспівала, мабуть, про них і про все інше студентка відділення журналістики (III курс) М.Вербишук.

Якщо про винуватців свята, то встановило планку українське відділення. «Першачки» порушили у виступі найголовніші проблеми «бітїя сего»: продави МТС, «Ice Vase Challenge» та індуци. Студентка українського відділення (III курс) В.Білас виконала композицію «Назавжди» з репертуару співачки Андріани. Убрана в чорну сукню, оповита туманом, учасниця була чарівна й таємнича, мов гоголівська панночка. Ну й співала, звісно, гарно... Цей виступ остаточно занурив усіх в ефект Стендала. А на сцену тим часом вивозили мініатюрні представники дитячого ансамблю «Джерельця Карпат». Так, саме вивозили. Спочатку я подумала, що танець буде пародією на рекламу підгузників «Huggies». Та дівчат біля мене незабаром осяянуло: «Це ж вівці!» А потім: «Оу-у-у, ну дуже «пусічки»! «Бозе-бозе»!!!» Коротше кажучи, «вівці» по-вовчи всіх «порвали».

Після виходу міс у національному стилі свої таланти демонструвало словачке відділення. Спонсором їхнього виступу був напій «Сльози студента».

Далі — симбіоз II курсу відділення журналістики та команди КВН «А шо?!» В.Чижич влаштував справжнє магічне шоу. Прямо «Україна має талант» почалося.

Вітальне слово декана фізичного факультету Володимира ЛАЗУРА

От що я зрозуміла своїм мозком гуманітарія: він змішав в одній місці воду та порошок, а далі витягав їх назад. Тобто діставав з води порошок... Коротше, «это химия, детка!» Далі стерно влади перейшло до прекрасних асистенток з «А шо?!» Дівчата організували білий танець, обрали проректора Ф.Шандора містером УжНУ та пообнімалися із завідувачем відділення журналістики Ю.Бідзілею. Дарма часу не втрачали, одним словом. Глибиною голосу вразила студентка російського відділення (III курс) О.Балабан, яка виконала пісню «Молитва». Після цього почався виступ її молодших колег. Тут не можна не відзначити енергійних дівчат-черлідерш та хлопця на триколісному велосипеді, що примушувало залу вибухати сміхом.

Утім вихід міс у стилі «пін-ап» уміть створив романтично-еротичну атмосферу. Нарешті почали обирати Міс глядацьких симпатій. Нею виявилася Ярина Мачулка (чеська мова та література), від якої глядачі божеволіли протягом усіх виходів. А ще залу цікавило ось що: «Наша Шмілячка буде співати?». І.Г.Шміляк, студентка II курсу українського відділення, таки порадувала, чуттєво

виконавши композицію «Я піду в далекі гори» Квітки Цісик. Пісня втягувала в роздуми й наповнювала хвилюванням.

«Першачки»-журналісти підготували кумедні пародії на своїх наставників та гумористичні сценки з нелегкого студентського життя. Особливо гарно, як на мене, було з піснею «Відпусти». «Відпустити» мав викладач, зрозуміла річ. Підтримала та посилила хороший настрій команда КВН «У комі». А на десерт залишили вечірній вихід міс. Цього разу дівчата не дефілювали, а танцювали вальс із не менш чарівними партнерами.

І нарешті, епілог. II віде-міс обрали А.Чернікіну (відділення української мови). Першою — Т.Ігуменьщеву (чеська група). А переможниця конкурсу — Я.Мачулка! Повний триумф, як на мене.

Отримавши аристократичний катарсис, глядачі та учасники продовжили святкування хто вдома, хто деінде, а хто в нічному клубі «Панорама»... Жартую. Звісно, традиційно у «Фантомі».

Закінчення на стор. 8

Елізавета ЗЕЛЕНЮК,

студентка відділення журналістики.

Фото Євгена ОБОРЕВИЧА

Найкрасивіших філологинь вітали й ті, хто тільки збирається стати студентом

ФАКУЛЬТЕТСЬКІ ЗАХОДИ

Парад Дня першокурсника триває!

(Закінчення. Початок на стор. 7)

МЕДИЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ.

20 листопада в облмуздрамтеатрі відбулася довгоочікувана подія — День першокурсника та Міс медфаку 2014. Із вітальним словом до гостей і учасників свята звернувся декан Олександр Болдіжар: «Відпочивайте, радійте й не забувайте навчатися. Усього вам найкращого!» Присутніх також привітав в.о. проректора Олександр Сливка. Він, своєю чергою, звернувся до «першачків»: «Запам'ятайте, що найкращі студенти вчаться в УжНУ, а одні з найкращих — на медичному факультеті. Тому завтрашній день оголошується вихідним». Відтак за титул Міс змагалось 11 першокурсниць.

Перший вихід дівчат в українських вишиванках зумів вразити присутніх чарівністю та патріотизмом. У другому конкурсі красуні виглядали досить вишукано й граційно, адже демонстрували шуби від одного з магазинів Ужгорода. Між виходами конкурсанток

питання й зуміли довести, що краса — це, насправді, поєднання з ерудицією. Ну і, звичайно, за традицією, останній вихід був у вечірніх сукнях.

До складу журі ввійшли зокрема в.о. проректорів Федір Шандор, Мирослава Лендвел, І віце-міс названо Софію Лабик, І — Аллу Потоки. А Міс медичного факультету УжНУ 2014 вела Наталія Попович. Загалом вечір пройшов на високому рівні, а продовжили його в одному з нічних клубів міста.

Данієлла ШЕРЕГІ,
студентка відділення журналістики.

ЮРИДИЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ.

21 листопада в одному з ужгородських нічних клубів обирали Містера юрфаку. Оскільки першу красуню визначали в рамках Дня першокурсника, п'ятикурсники вирішили започаткувати нову традицію, адже королеві потрібен король.

Один з організаторів свята Володимир Гончарук зазначив: «Історія факультету свідчить про

Туристи під час дійства були сповнені військово-патріотичного духу

«Містер факультету» змагалися відповідно 6 дівчат та 6 хлопців. Вечір відкрила декан Наталія Габчак. У привітальному слові вона наголосила, що 21 листопада — потрібне свято.

По-перше, це річниця Революції гідності, по-друге — День святого Михайла, а по-третє, — власне свято підрозділу. Пари стартували в стилі «мілітарі». Виглядало дуже ефектно та патріотично, адже парубки виходили з національними стягами в руках. Також був вихід у дусі українського села, продемонстровано відео про народні звичаї й традиції та слайдшоу «Україна — це...» Фінальний вихід теж пов'язали з українською тематикою. Учасники вийшли в елегантному одязі синьо-жовтого забарвлення.

Розважали публіку й запальні ведучі Олександр Свергун та Віталій Тороні, «драйвові» та неповторні черлідери УжНУ, студія сучасного танцю «Бліц», а також команда КВН «На ЮГ».

Що ж до переможців конкурсу, то ними стали Вікторія Куцин та Олександр Попович. І віце-міс та І віце-містер — Ребекка

мужнього декана Івана Туряниці задало старт дійству. «Я дуже хочу бачити вас, першокурсники, у такому складі й на 5-му курсі. Бажаю незабутньо прожити студентські роки, успішно завершити навчання й отримати омріяні дипломи».

Між виступами публіку розважав «тамада» вечора, харизматичний Іван Граб. Хвилинку романтики подарував присутнім студент 2 курсу спеціальності МБГ Володимир Цех. А далі понеслося! Здавалось, клуб перетворився на комеді-клуб, адже у залу завітали «шуткарі». Цілих 4 команди КВН потішили інженерів, які увесь час трималися за животи від сміху. Це ІТФівські «Три веселі букви» та «Двос в лодці не счітая мадяра». Ну як без переможців Закарпатської ліги КВН «Безумная молодежь»? Крім того, пожартували по-дівочому та не менш кумедно фіналістки-журналістки Кубка Закарпатської ліги КВН «В комі». Управні, без нотки сарказму, талановиті музиканти Василь Червак і Олександр Липчей подарували присутнім композицію в супроводі народного

Такі красуні стають справжніми лікарями

гостей розважали Джей Еш з авторською піснею, команда КВН «Девід Духнович», студентки-іноземки зі своїм народним танцем, а також першокурсниця Вікторія Хома. Несподіванкою став кумедний відеоролик під назвою: «Паради молодшим курсам медичного факультету», який підготували студенти-випускники.

Варіації на тему вечорниць, пародії на викладачів, сценки із життя медичного факультету та ще багато чого цікавого подарували глядачам цього вечора.

Родзинкою свята стали індійці, які вирішили зробити свій маленький внесок у дійство й виконали пісню гурту «Скрябін» «Спи собі сама». До того ж вразили присутніх своєю чуттєвістю, когось навіть розчулили до сліз. Але ще більшою несподіванкою став дебют студентсько-викладацького тандему (у складі інтерна Христини Щубелки, викладача кафедри мікробіології та гістології, й четвертокурсника Степана Карабиньоша), який виконав пісню англійською мовою й викликав шквал емоцій та оплесків у залі.

Третій вихід дівчат був надзвичайно яскравим — одяг від дизайнера Ірини Сорочинської відкрив красунь у зовсім іншому ракурсі. Щодо четвертого конкурсу, то він виявився інтелектуальним. Дівчата відповідали на різні за-

те, що жодного разу не проводився такий захід, де б обирали Містера юрфаку. Тому з однокурсниками-магістрантами вирішили започаткувати саме цей конкурс. Упевнені, що на факультеті є хлопці, гідні звання найкращого».

Як тільки зала була переповнена глядачами, змагання розпочали. В.Гончарук і Б.Штефанюк, ведучі дійства, познайомили з п'ятьма претендентами, а далі запропонували їм продемонструвати свій інтелект.

Між конкурсами присутніх розважали два покоління команди «Без Мандата». На завершення хлопці вийшли з першими красунями юрфаку й показали свої вміння танцювати вальс. Зрештою, на неймовірно позитивній ноті ведучі оголосили переможця. Ним став Ігор Опой, студент 3 курсу. Судячи ж із задоволених облич глядачів, конкурс пройшов на «відмінно!»

Ірина БАЛОГ,
студентка відділення журналістики.

ФАКУЛЬТЕТ ТУРИЗМУ ТА МІЖНАРОДНИХ КОМУНІКАЦІЙ.

У п'ятницю, 21 листопада, у «Падіюні» День першокурсника святкували й туристи. Традиційно дійство супроводжувалося конкурсом краси, інтелектуальності та чарівності серед першокурсників. За титул «Міс факультету» та

Іван ГРАБ та Олександр ВІВЧАРСЬКИЙ — енергійні ведучі ІТФного дійства

Ремецькі й Валентин Пригоодський, ІІ віце-міс та ІІ віце-містер — Іванна Лакатош і Олексій Олійник.

Усі учасники отримали подарунки від спонсорів та продовжили святкування в одному з клубів міста.

Віра ЛАБИЧ,
студентка відділення журналістики.

ІНЖЕНЕРНО-ТЕХНІЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ.

30 листопада нічний клуб «Фантом» не на жарт переповнився чоловіками. Адже святкування підрозділ, на якому дівчат — як кіт наплакав. Та, зрештою, це не заважає інженерам ані вчитися, ані відпочивати з перцем. Ще б пак, адже це ІТФ: інженери такі файні! Традиційне вітальне мужнє слово не менш

гавайського інструмента укулеле.

Невеличке поле чудес влаштував глядачам пускник факультету Дмитро Осіпов. Завдання полягало в тому, аби вгадати викладача з частининок (пазлів) картини, які виводилися на екран. Це ще раз доводиться той факт, що на ІТФі достатньо знати ім'я наставника і як він виглядає.

А якщо без жартів, то переможець отримав досить солідний приз: сертифікат на вечерю від кафе «Ле Будьлог». Запалили серця інженерів красуні-танцівниці хореографічного колективу «Бліц». Без перерви на «рекламу» після урочистостей охочі завершили вечір запальною нічною танців.

Валерія ЗЕНИНЕЦЬ,
студентка відділення журналістики.

«Погляд» в № 10 (167)
визано:
есе «СтуДоба»
студентки 3 курсу відділення
журналістики Юлії МЕДЮХ.
Вітаємо авторку!

УНІВЕРСІАДА

Спортсмени УжНУ — кращі в області

19 листопада в спорткомплексі «Юність» пройшло масштабне спортивне дійство — обласна універсіада серед вищих ІІІ — ІV рівнів акредитації.

Змагання проведені за підтримки Закарпатського обласного комітету з фізичного виховання і спорту МОН України. У заході взяли участь представники всіх вищів нашого краю, виборюючи першість у п'яти видах спорту.

Якщо в шахах та настільному тенісі нашим студентам потрібно було докласти максимум зусиль, аби здобути пальму першості, то в інших іграх вони впевнено перемогли. Так у фінальному змаганні з міні-футболу хлопці на чолі з тренером, старшим викладачем кафедри фізичного виховання Іваном Шантою упевнено переграла представників Закарпатської філії Київського славистичного університету — 3:0. Чоловіча збірна з баскетболу під керівництвом Олександра Зубковського не залишила жодних шансів збірній Закарпатського угорського інституту ім. Ф.Ракоці ІІ — 52:11. У команді цього ж закладу прогнозовано виграли й волейболістки під керівництвом викладача кафедри фізичного виховання Катерини Шевченко.

За підсумками виступів у вищезазначених видах спорту наша команда є першою в загальнокомандному заліку. Переможці змагань нагороджені грамотами та кубками.

Олександр КУРТА,
студент відділення журналістики.

ukraine-cognita.livejournal.com

ПОГЛЯД

Орган вченої ради Ужгородського національного університету.

Замовлення № 11.

Ціна — безкоштовно.

Виходить щомісяця, крім канікул. Номер підписано до друку: 26.11.14.

Засновник і видавець — Ужгородський національний університет.
88003 м. Ужгород,
пл. Народна, 3.

Номер надруковано у друкарні ПП Бреза, 88000 м. Ужгород, вул. Жупанатська, 15/4. тел.: (0312) 61-60-07, 0673501794. Наклад 300 примірників. Формат А 3, 2 ум. друк. арк.

Адреса редакції: 88016, м. Ужгород, вул. Університетська, 14.

Реєстраційне свідоцтво ЗТ № 449/41 від 7.02.2008.

Головний редактор **В.Ю.ТАРАСЮК.**
Верстка: **В.В.ЗЕНИНЕЦЬ.**
Набір: **М.Б.ГАРАЗДІЙ.**
Коректура: **А.В.МАЛАХОВА.**

А юристи змагалися за титул Містера факультету